

Niels Andersen: ... må jeg naturligvis først og fremmest pege på den handelspolitiske linje, der er anlagt i det folketingsår, som vi nu befinder os i. Den handelspolitiske linje har været underkastet en ændring, som vil betyde mere frihed på dette område. Vi har i dette folketingsår vedtaget en ændring af valutaloven, som betyder, at den del af færdigvareimporten, der er under importregulering, er blevet nedsat fra 64 til 13 pct. Det er et meget stort skridt i liberal retning, der her er taget. Det betyder, at der i højere grad, end tilfældet har været tidligere, skabes lige vilkår for importørerne. Det er en politik, som vi fra retsforbundets side gennem mange år har efterlyst. Det betyder som sagt, at der skabes mere ligelige vilkår for samtlige landets importører, både unge og gamle. Man ved jo, hvad valuta-centralen gennem årene har betydet af forskelsbehandling. Her tænker jeg i særlig grad på, at de importører, der havde virksomhed i 1932, og som på dette tidspunkt fik et tildelingstal, har haft meget bedre vilkår end de mennesker, der er kommet til efterhånden, og som har skullet tilkæmpe sig importbevilling og importgrundlag. Der er altså her skabt virkelig frihed, og den linje, der er anlagt, betyder, at der fremover vil blive skabt endnu mere frihed.

Der er også vedtaget en ændring af toldloven. Under forudsætning af samme import vil provenuet være det samme, men allerede den 1. juli begynder jo konsekvenserne af vor indtræden i frihandelsområdet med en nedsættelse på 20 pct. inden for frihandelsområdet, og den udviklingslinje, der er lagt på dette område, betyder, at tolden efterhånden helt afvikles, foreløbig inden for frihandelsområdet. Med hensyn til markedsområderne i Europa må vi håbe på en parallel udvikling med hensyn til de seks og de syv, og her vil jeg understrege betydningen af at nå frem til, at de toldnedsættelser, der nu og fremover finder sted inden for frihandelsområdet, også kommer til at omfatte alle andre lande, sådan som tilfældet er med bortfaldet af importreguleringen, som får gyldighed over for praktisk talt alle lande inden for GATT.

Jeg er ganske overbevist om, at det vil betyde meget, og vil meget stærkt op-

fordre regeringen til at arbejde på denne front, således at alle skranker og hindringer for handelen efterhånden helt forsvinder. Den udviklingslinje, der her er anlagt, er liberal; den betyder, at der skabes større frihed på dette område, og jeg kan i den debat, der føres her i dag, kun undre mig over, at det store liberale parti venstre ikke har villet være med til at gennemføre denne liberale politik. Jeg tror, det vil blive noget af en historisk gåde, at partiet venstre ikke har villet være med på denne front. Jeg forstår godt hvorfor. Man tog på et meget tidligt tidspunkt stilling til disse markedsspørgsmål, og man bandt sig som tilhængere af vor indtræden i toldunionen. Det er naturligvis svært — det erkender jeg blankt — pludselig at skulle skifte om. Det var naturligvis meget svært for partiet venstre den ene dag at skulle sige: vi er tilhængere af de seks, og den næste dag at skulle vende om og sige: vi vil alligevel være med til at føre os ind i frihandelsområdet. Det er vel nok denne politiske vanskelighed, der er den egentlige årsag til venstres undladelse af at medvirke til vor indtræden i frihandelsområdet.

Med hensyn til erhvervenes stilling i denne situation er det jo glædeligt at kunne konstatere, at industrisektoren har en stadig stigende produktion og en stadig stigende eksport, og det er glædeligt at kunne konstatere, at investeringerne i industrisektoren er steget ganske væsentligt i de seneste år. I 1956 var investeringen på dette område ca. 530 mill. kr. I 1959 var investeringen i industrisektoren 900 mill. kr. Der har været en støt opadgående linje i disse produktive investeringer, som er forudsætningen for, at vi stadig fremover skal kunne øge vor produktion og vor eksport og dermed vor indtjening. Det er derfor ikke rigtigt, når man fra venstres og konservativ side hævder, at vi har hæmmet den private opsparing og investering. De tørre tal viser klart og tydeligt, at det er den modsatte udvikling, der har fundet sted.

Når man endvidere angriber den politik, der har været ført, ved at sige, at vi har hæmmet opsparingen i al almindelighed, ja, så er sandheden jo den, at opsparingen i vore pengeinstitutioner igennem de sidste 3 år også er øget ganske væsentligt, både